

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Belgia)
w dniu 11 stycznia 2019 r. – Państwo Belgijskie / Pantochim SA, w likwidacji**

(Sprawa C-19/19)

(2019/C 103/14)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: État belge

Druga strona postępowania kasacyjnego: Pantochim SA, w likwidacji

Pytania prejudycjalne

- Czy przepis, zgodnie z którym wierzytelności będące przedmiotem wniosku o odzyskanie „traktowane są jak wierzytelności państwa członkowskiego, w którym ma siedzibę organ współpracujący”, jak przewidziano w art. 6 [akapit drugi] dyrektywy Rady 2008/55/WE z dnia 26 maja 2008 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy odzyskiwaniu wierzytelności dotyczących niektórych opłat, ceł, podatków i innych obciążeń⁽¹⁾, który zastąpił art. 6 ust. 2 dyrektywy Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy windykacji roszczeń dotyczących niektórych opłat, ceł, podatków i innych środków⁽²⁾, należy rozumieć w ten sposób, iż wierzytelności wnoszącego państwa uznawane są za wierzytelności państwa współpracującego, tak że wierzytelności państwa wnoszącego stają się wierzytelnościami państwa współpracującego?
- Czy pojęcie „przywileju”, o którym mowa w art. 10 dyrektywy Rady 2008/55/WE z dnia 26 maja 2008 r. oraz, przed jej kodyfikacją, w art. 10 dyrektywy Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r., należy rozumieć jako preferencyjne traktowanie wierzytelności, które oznacza, że tym wierzytelnościom przysługuje prawo pierwszeństwa w stosunku do innych konkurujących wierzytelności lub jako każdy mechanizm, który ma na celu doprowadzenie, w przypadku konkurujących ze sobą wierzytelności, do uprzywilejowanej zapłaty wierzytelności?

Czy przysługujące organom podatkowym uprawnienie do przeprowadzenia kompensacji, na warunkach określonych w art. 334 ustawy programowej z dnia 27 listopada 2004 r., w przypadku konkurujących ze sobą wierzytelności, należy uznać za przywilej w rozumieniu art. 10 wspomnianych wyżej dyrektyw?

⁽¹⁾ Dz.U. L 150, s. 28.

⁽²⁾ Dz.U. L 73, s. 18. W dyrektywie 2008/55/WE wskazano (przypis 3), że pierwotny tytuł dyrektywy został zmieniony dyrektywą 79/1071/EWG (Dz.U. L 331, s. 10), dyrektywą 92/12/EWG (Dz.U. L 76, s. 1) oraz dyrektywą 2001/44/WE (Dz.U. L 175, s. 17).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundessozialgericht
(Niemcy) w dniu 16 stycznia 2019 r. – ZP / Bundesagentur für Arbeit**

(Sprawa C-29/19)

(2019/C 103/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundessozialgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: ZP

Strona pozwana: Bundesagentur für Arbeit

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 62 ust. 1 rozporządzenia (WE) 883/2004⁽¹⁾ w związku z art. 62 ust. 2 rozporządzenia (WE) 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że w wypadku bezrobocia pracownika właściwa instytucja państwa członkowskiego zamieszkania powinna ustalić wysokość świadczeń na podstawie wysokości „wynagrodzenia”, które dana osoba „otrzymywała” w okresie ostatniego zatrudnienia na terytorium działania tej instytucji, również wtedy, gdy zgodnie z przepisami krajowymi mającymi zastosowanie do właściwej instytucji przy obliczaniu wysokości zasiłku dla bezrobotnych nie można uwzględnić tego wynagrodzenia ze względu na niewystarczającą długość jego pobierania, a zamiast tego przewidziano fikcyjne wyliczenie wysokości świadczeń?
- 2) Czy art. 62 ust. 1 rozporządzenia (WE) 883/2004 w związku z art. 62 ust. 2 rozporządzenia (WE) 883/2004 należy interpretować w ten sposób, że w wypadku bezrobocia pracownika właściwa instytucja państwa członkowskiego zamieszkania powinna ustalić wysokość świadczeń na podstawie wysokości „wynagrodzenia”, które dana osoba „otrzymywała” w okresie ostatniego zatrudnienia na terytorium działania tej instytucji, również wtedy, gdy zgodnie z przepisami krajowymi mającymi zastosowanie do właściwej instytucji przy obliczaniu wysokości zasiłku dla bezrobotnych nie można włączyć tego wynagrodzenia do okresu odniesienia jako podstawy wyliczenia wysokości świadczeń ze względu na nierozliczenie go w terminie, a zamiast tego przewidziano fikcyjne wyliczenie świadczeń?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego; Dz.U. 2004, L 166, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta domstolen (Szwecja)
w dniu 10 stycznia 2019 r. – Diskrimineringsombudsmannen / Braathens Regional Aviation AB**

(Sprawa C-30/19)

(2019/C 103/16)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta domstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Diskrimineringsombudsmannen

Druga strona postępowania: Braathens Regional Aviation AB

Pytania prejudycjalne

Czy w sprawie dotyczącej naruszenia zakazu ustanowionego w dyrektywie 2000/43/WE⁽¹⁾, w której osoba pokrzywdzona domaga się odszkodowania za dyskryminację, państwo członkowskie, na wniosek pokrzywdzonego, musi zawsze zbadać, czy doszło do dyskryminacji — a w stosownym wypadku stwierdzić, że do niej doszło — bez względu na to, czy osoba oskarżona o dyskryminację przyznała, że dyskryminacja wystąpiła, aby wymóg stosowania skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji, określony w art. 15 można było uznać za spełniony?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2000/43/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. wprowadzająca w życie zasadę równego traktowania osób bez względu na pochodzenie rasowe lub etniczne (Dz.U. 2000, L 180, s. 22).